

af Tovevisen, som han kjender, finder han de 2 Sønner, Christoffer og Knud, som han overtager, og tilføjer saa udfra sin »Bedreviden« den tredje Søn, Erik.

Stammer Huitfeldts »Lante Ryen« fra en Slægtbog, eller disses Omtale af Rygen fra Læsning af »Danmarks Riges Krønike«? Har Huitfeldt her Forrangen, behøver denne hans Oplysning ikke at have nogen »skjult Kilde«; Kongens Ophold i Nordtyskland i Slutningen af 30erne og Omtalen af Predbjørn Podebusk, kan have bragt Huitfeldt til denne Antagelse.

Hermed er denne Diskussion sluttet for mit Vedkommende.

Ernst Uldall.

Ingeniør Uldall er ikke heldig, naar han citerer. Forrige Gang anholdt jeg ham, da han skrev, at jeg havde hævdet Rigtigheden af Mette Gøyes Slægtbogsmeddelelser, skønt jeg aldrig havde skrevet noget saadant, denne Gang er det galt med Valdemar Atterdags Alder. Jeg har aldrig paastaaet, at Valdemar Atterdag i 1323 var myndig (18 Aar), men derimod, at han var »lovvoksen« (15 Aar) altsaa født c. 1308, følgelig kan der ikke være Tale om hans Medbesegling, men iøvrigt maa denne naturligvis ogsaa være betinget af, at han er til Stede; da Christoffer II i Vordingborg $\frac{2}{2}$ 1323 udsteder Wismar-Privilegierne skrives der udtrykkelig »presentibus dominis ac dilectis et fidelibus nostris consiliariis« ¹⁾ og da han $\frac{25}{7}$ 1328 i Rostock bekræfter og udvider Rostocks Privilegier, staar der »testibus hiis presentibus«²⁾. At Hr. Uldalls Hypotese er gal, fremgaar desuden deraf, at Valdemar Atterdags ældre Broder Otto ikke nævnes i de Privilegier, Christoffer II $\frac{1}{4}$ 1320 i Vordingborg tildeler Greifswald, og hvor kun den ældste Broder Erik nævnes (»plenoque consensu dilecti filii nostri Erics«)³⁾. Huitfeldt siger udtrykkelig om Valdemar Atterdag, at han havde tjent en Tid lang i Kejser Ludvigs Gaard og der samlet stor Forfarenhed⁴⁾. Han havde jo ingen Grund til at haste saa stærkt med at komme hjem til ubehagelige Forhold i Danmark, naar han havde en Broder, der stod Tronen nærmere. Han kunde jo risikere ligesom denne at blive puttet i holstensk Fangenskab. Han søger derfor fra Kejser Ludvigs Hof først til sin Moders Fødeland Pommern og begynder nu at optræde som Valdemar, »Arving til Danmark« samtidig med, at han gør sig Stæderne forbundne⁵⁾. Endelig i 1340 aabner Grev Gerts Død og Valdemars Fornuftparti med Dronning Helvig ham Døren til Danmark.

Angaaende S. R. D. IV, 542, kan jeg henvise til Huitfeldt I, S. 322: 1304. »Dette Aar døde Woldemar, Kongens Broder til Rostock, siden forflyt til Soer Kloster«, samt at Aaret 1304 er tilføjet i P. F. Suhms Eksemplar af S. R. D. Dette støtter kun min Antagelse. Der er altsaa Tale om Erik Glippings Søn og ikke om en Søn af Christoffer II.

¹⁾ Hansisches Urkundenbuch, II, Nr. 397.

²⁾ Samme, Nr. 474.

³⁾ Samme, Nr. 357.

⁴⁾ Arild Huitfeldt, S. 469.

⁵⁾ Diplomatar. Svecarum Nr. 3358 og 3363. Hansisches Urkundenbuch II, Nr. 613.

Jeg skal ikke komme ind paa Hr. Uldalls Paastand om Margrethe Jacobsdatters Giftermaal i 1350, da det efter min Mening er Gætteri, og jeg fastholder, at det er usædvanligt, naar Erik Sjællandsfar i 1365 benævnes Erik van Seborgh. Udover fyrstelige Personer, Drot og Marsk er det ikke almindeligt at benævne de i Brevene forekommende Personer alene ved Fornavn og man maa i hvert enkelt Tilfælde undersøge, hvad Grunden kan have været. Naar en fyrstelig Person offentlig benævnes som »domicellus« (Junker) er det almindeligt, at han sættes foran Rigets første Mænd, men en Konge kan godt protegere sin naturlige Søn, uden at han behøver at gøre det offentlig. Dronning Helvig var jo endnu i Live. Der er virkelig bevaret saa mange Breve fra det omhandlede Tidsrum, at det maa forekomme besynderligt, at en Ridder og Høvidsmand fra 1364, som allerede i 1326 maa have været en forholdsvis anset Mand, ikke forekommer i det mellemliggende Tidsrum.

Ingeniør Uldall lægger stor Vægt paa den heraldiske Forskel mellem en Leopard og en Løve, betydelig større tror jeg, end man har gjort i Middelalderen. I Kongehusets Sigiller fra den Tid vil man snart finde Løver, snart Leopard i Vaabenet¹⁾ og paa Stig Pedersen Krognos Gravsted fra Begyndelsen af det 15. Aarhundrede i Lund Domkirke er de fra Christoffer II nedstammende Løvenbalkers Vaaben fremstillet som en oprejst Løve foran 3 Bjelker, skønt Vaabenet ellers indeholder en gaende Løve.

Naar jeg ikke er kommen ind paa Ingeniør Uldalls Udredning af Mette Giøes Afstamning, er det dels, fordi jeg ansaa dette Spørgsmaal for Sagen uvedkommende dels, fordi det forlængst er klaret af Professor Erslev i hans Artikel: Slægtskabsforbindelsen mellem dansk og svensk Adel i Tiden før Kalmarunionen²⁾.

Det vilde være fristende at mene, at Mette Giø virkelig har haft en Erik Valdemarssøn paa sin Anetavle, der i sit Vaaben fører 3 gaaende Løver, og hun derved er kommen til at forveksle ham med den anden Erik Valdemarssøn alias Erik Sjællandsfar med den ene Løve i Vaabenet. Det er nemlig ikke umuligt, at Fru Merde (Margrethe) kan være en Datter af den svenske Ridder og kgl. Raad Erik Valdemarssøn (Søn af Kong Valdemar Birgerssøn og Erik Plovpenings Datter Sofie). I hvert Fald laa hendes Arvegods i Sverige, thi hendes Søn Jens Grim undte 1423 sin Broder Hr. Anders Nielsen og Hustru Brugen af den Rettighed i Dronningholm, som han havde arvet efter deres Moder og Søskende³⁾ og paa Thotternes Stamtavle siges Erik Valdemarssøn at være fra Sverige. Kgl. Raad Erik Valdemarssøn, der nævnes som Junker 1296, døde kort før ^{31/1} 1333. Fru Merde kan være født i 1333, vi ved kun om hende, at hun i 1374 var gift med Hr. Anders Jacobsen, i saa Fald er der altsaa i Mette Giøes Slægtebog indløbet den Forveksling, at Erik Valdemarssøn er gjort til Ægtefælle i Stedet for Fader.

Jeg skal slutte denne Diskussion med at sige, at jeg ikke tror, Genealogerne kan komme længere, vi maa overlade Valpladsen til Historikerne.

¹⁾ Henry Petersen og Thiset: Danske kongelige Sigiller, Danske Magazin, 1, V, S. 331, A. D. Jørgensen: Historiske Afhandlinger II, S. 52 ff.

²⁾ Personalhist. Tidsskr., 1, III, S. 33 ff.

³⁾ Adels Aarbogen 1901, S. 559.